

'vvt'. Donker vlekje onder oordekveren. Aan Gras- of Boompieper viel eigenlijk niet te denken. De vogel was vrij karakteristiek en viel op omdat hij 'anders' was. Werd op de vogel geattendeerd door ander geluid."

(red.)

PLOTSELINGE DOOD VAN EEN PIEPER (Anthus spec.).

In Limosa 32: 170—171 las ik een artikel van P. Hens over „Merkwaardige doodsoorzaak van een Vlaamse Gaai, *Garrulus glandarius* (L.)” en in Limosa 33: 58 „Plotselinge dood van een Vink (*Fringilla coelebs*)” van B. Hoekstra. Een dergelijk geval maakte ik mee op 19 febr. 1964 op Marken N.H., toen ik mij per bromfiets van de Verbindingsdam over de Westdijk naar de Haven begaf. Langzaam rijdend over de hobbelige grasdijk, stootte ik een vogeltje op, kennelijk een pieper. Daar er op 8 febr. 1964 al ca. 8 Oeverpiepers (*Anthus spinoletta littoralis*) op die dijk waren, geloof ik wel dat de vogel tot die soort behoorde. Hij vloog omhoog tot op 3 à 4 m en ca. 2 m van de wal, dus boven de Gouwzee. Toen de vogel het hoogtepunt van zijn vrij verticale vlucht had bereikt, viel hij als een steen loodrecht omlaag in de Gouwzee, bewoog zich niet meer en dreef tot mijn spijt nog verder buiten mijn bereik. Iets dergelijks had ik in 19 jaar vogelobservatie nooit beleefd.

A. N. Swart.

WAARNEMING VAN EEN SPERWERGRASMUS (Sylvia nisoria) OP TEXEL (**).

Tijdens de excursie van de Vogelwerkgroep Noord-Hollands Noorderkwartier op 10 oktober 1965 naar de Muy zagen tenminste 6 deelnemers een grasmusachtig vogeltje, dat even opvloog en meteen daarna in een wilgestruik verdween. Met zekerheid konden ondergetekenden zeggen dat dit een Sperwergrasmus geweest moest zijn. Men herkende de vogel aan de geheel grijze bovendelen, de grootte (duidelijk groter dan de Tuinfluiter) en de helder witte buik met zwakke dwarsstreepjes. Ondanks verwoede pogingen werd de vogel niet meer gezien. Dit was voor Dijkssen aanleiding om de volgende morgen nog eens in de Muy te kijken.

Om 8.30 uur was hij daar aanwezig. Het was zwaar bewolkt weer en er woei een zwakke N.W. wind. Niet ver van de plaats waarop de Sperwergrasmus de vorige werd dag werd gezien, vertoonde hij zich weer. Op ongeveer 4 meter afstand vloog uit een wilgestruik een vogel recht omhoog om onmiddellijk weer op een Grasmusachtige manier in de struik terug te duiken. De vogel had grijze bovendelen, en daar de staart bij deze manoeuvre geheel uitgespreid werd, kon duidelijk wit op de buitenste staartpennen waargenomen worden.

Na ongeveer 8 minuten vloog de vogel ineens laag over het riet weg. Hierbij werden — met een 8 x 40 kijker — de geheel grijze kop, nek, rug, staart en iets donkerder vleugels zeer goed gezien. Hij landde een 30 meter verder met een fraaie opwaartse boog op een vooruitstekende tak van een

wilgestruik. Direct daarna verdween hij in de struik. Daar de vogel slechts van opzij gezien werd, kon alleen maar op de zijkant van de lichte borst een vrij zwakke dwarse streping vastgesteld worden.

Verdere pogingen om de Sperwergrasmus te zien te krijgen, een kwartier later met de toevallig aanwezige Stoepker en 's middags van L. J. Dijkzen, mislukten helaas.

Over het biotoop van de Sperwergrasmus zegt Voous (1960) o.a. „Doornig struikgewas als ondergroei van open rivierbossen, of aan de oever van zoetwaterplassen en in veengebieden”. De plaats waarop de Sperwergrasmus gezien werd, beantwoordt volledig aan deze beschrijving: wilge- en braamstruiken en duindoorns met rijke onderbegroeiing aan de rand van een zoetwatermeertje in de duinen. De oorzaak van het afdwalen naar Nederland kan misschien gezocht worden in de oostenwind en/of dichte mist van enkele dagen voor de waarnemingen.

A. J. Dijkzen, Chr. van Orden.

WAARNEMING VAN EEN GRAUWE FITIS (*Phylloscopus trochiloides*) OP TEXEL.

Op 5 oktober 1965 zijn ir. C. H. Reurink en ondergetekende o.a. in den Hoorn op Texel geweest, in de hoop in de tuin van de heer D. Drijver Bladkoninkjes, welke aldaar nog op 4 oktober aanwezig waren, te zien. Helaas werden deze niet waargenomen, doch wel 6 andere *Phylloscopi*.

Onder ideale belichting konden deze vogels bekeken worden. De heren D. en E. R. Drijver maakten ons daarbij attent op een ex. dat wat groener op de rug was. Toen we het hele groepje bekeken hadden, was het duidelijk dat we te doen hadden met 3 gewone Fitissen (*Phylloscopus trochilus trochilus*), 2 „oostelijke” Fitissen (*Phylloscopus trochilus acredula*) en 1 Grauwe Fitis, een buitengewoon interessant groepje. De Fitissen van de ondersoort *acredula* waren heel duidelijk te herkennen aan de geheel witte buik en keel, de donkere poten en de grijsbruine rug. De Grauwe Fitis leek bijzonder veel op de Fitissen, doch het ex. had een heel smal streepje op de vleugel en vooral de groenbruine rug onderscheidde de Grauwe Fitis van de *acredula*'s. Voorts had ook de Grauwe Fitis bijzonder donkere poten.

Dat het hier géén Noordse Boszanger (*Phylloscopus borealis*) betrof, bewijst de genoemde rugkleur — die overigens in de zomer veel bruiner is — de korte oogstreep en vooral het ronde kopje inplaats van de veel vlakkere kop van de Noordse Boszanger.

Het groepje fourageerde regelmatig in \pm 3 meter hoge esdoornstruiken. Opvallend was hierbij dat de Grauwe Fitis kennelijk door de andere Fitissen als een indringer werd gezien. Het beestje werd nl. geregeld uit de esdoorns gejaagd, waarna hij ging fourageren in veel hogere iepen.

Chr. van Orden.